

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ

ਕਪੂਰ, ਜੇ.

ਦਾਸ ਮਲ- ਮੁਦਈ- ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰਾਹੀਂ ਸਕੱਤਰ, ਡਿਫੈਂਸ ਮੰਤਰਾਲਾ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ - ਬਚਾਓ ਪੱਖ -

ਉੱਤਰਵਾਦੀ

1953 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 171

1955

18 ਅਪ੍ਰੈਲ

ਗੌਰਮਿੰਟ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ, 1935- ਧਾਰਾ 240(3)- ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ- ਆਰਟੀਕਲ 310, 311- ਆਰਮੀ ਐਕਟ (1911 ਦਾ VIII)- ਧਾਰਾ 16- ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ (1877 ਦਾ I)- ਧਾਰਾ 42- ਮੈਂਬਰ ਆਫ ਡਿਫੈਂਸ ਰੱਖਿਆ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਬੰਦਰਗਾਹਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ - ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ - ਕੀ ਯੋਗ - ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ - ਕੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ - ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ - ਸਹੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੰਗੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ - ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਕੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਡੀ.ਐਮ. ਦਾ ਜਨਮ 16 ਮਾਰਚ, 1894 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ 4 ਜਨਵਰੀ, 1918 ਨੂੰ ਸਿਵਲੀਅਨ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਫ਼ੌਜ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰੱਖਿਆ ਬਲਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। 7 ਜੂਨ, 1947 ਨੂੰ, ਡੀ.ਐਮ. ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਉਸਨੂੰ 27 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੀ.ਐਮ. ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਦੋਂ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 55 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਧਾਰਾ 240 (3) ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। , ਗੌਰਮਿੰਟ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ, 1935। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ 60 ਸਾਲ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੌਰਮਿੰਟ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਮੁਦਈ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਆਏ।

ਤੇਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, (1) ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਦੀ ਉਮਰ 55 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਇੱਕ ਸੀ, ਇਹ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਬੇਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੁਦਈ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ;

(2) ਨਾ ਤਾਂ 1935 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ੇਦ 310 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 311 ਮੁਦਈ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ;

(3) ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਡੀਅਨ ਆਰਮੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 13.1 (i) (ਏ) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲੜਾਕੂ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ;

(4) ਸਾਰੇ ਫੌਜੀ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਭਾਵੇਂ ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਜਾਂ "ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ" ਵਾਕੰਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਤਾਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ 'ਤੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ; ਅਤੇ

(5) ਫੌਜ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਭਿਕਾਰੀ ਬੇਹਾਰਾ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀਤਾਮੇਨੀ ਦੇਵੀ (1), ਰਾਮ ਸੁੰਦਰ ਸਾਹੂ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਸਾਹੂ (2), ਲਤੀਫਾਨ ਮੀਆਂ v. ਮੁਸੱਮਤ ਮੂਰਤੀ ਜਨਾਨਾ (3), ਅਬਦੁਲ ਅਹਦ ਬਨਾਮ ਅਸ਼ਫਾਕ ਅਲੀ (4), ਰੰਗਾਚਾਰੀ ਦਾ ਕੇਸ (5), ਨੇਕਸ ਬਨਾਮ ਡੋਨਕਾਸਟਰ ਅਮਲਗਾਮੇਟਿਡ ਕੋਲੀਅਰੀਜ਼, ਲਿਮਿਟੇਡ (6), ਭਾਗਵੰਤੀ ਬਨਾਮ ਨਿਊ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਲਿਮਿਟੇਡ (7), ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ (8), ਅਤੇ ਸ਼ਿਆਮ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (9)।

ਸ਼੍ਰੀ ਹੰਸ ਰਾਜ ਖੰਨਾ, II ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਮਿਤੀ 8 ਜਨਵਰੀ, 1953, ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜਿੰਦਰ ਲਾਲ, ਸੀਗਲ, ਸਬ- ਜੱਜ 4 ਥੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਮਿਤੀ 1 ਦਸੰਬਰ, 1952, ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 27 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗੈਰ- ਕਾਨੂੰਨੀ, ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਦਈ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਣ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਡੀ. ਕੇ. ਮਹਾਜਨ, ਉੱਤਰਵਾਦੀਆਂ ਲਈ।

ਫੈਸਲਾ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਹ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਹਨ (1953 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 171 ਅਤੇ 256), ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਦਾਸ ਮੱਲ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੁਆਰਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਮਿਤੀ. 8 ਜਨਵਰੀ, 1953, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਰਾਹਤ ਦੀ ਬਜਾਏ, 55 ਸਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੁਦਈ ਦਾ ਜਨਮ 16 ਮਾਰਚ, 1894 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। 4 ਜਨਵਰੀ, 1918 ਨੂੰ ਉਹ ਆਰ.ਆਈ.ਏ.ਐਸ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਸਿਵਲੀਅਨ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮੁਦਈ ਰੱਖਿਆ ਬਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੂਬੇਦਾਰ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 5 ਅਕਤੂਬਰ, 1941 ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ਼ ਸਪਲਾਈਜ਼ ਐਂਡ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਨੰਬਰ 42 ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ- ਲੜਾਈ ਕਲਰਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਇਸਰਾਏ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। V.C.O.'s ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਾਡਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਆਖਰਕਾਰ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, V.C.O. ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਨਸ਼ਨ ਲਈ ਯੋਗ ਵਜੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, Exh ਵੇਖੋ। P. 5. 20 ਜੁਲਾਈ 1946 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੇ ਤਹਿਤ, R.I.A.S.C. ਦੇ V.C.O.'s ਦੀ ਛੁੱਟੀ (ਸੁਪ.) ਨਿਯਮਤ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਐਗਜ਼ਿਜ਼ਿਟਿਵ ਪੀ. 15. ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ V.C.O.'s ਜੋ "AI (1) 380/41" ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਿਲਟਰੀਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਣ ਗਏ:-

"ਸਬ ਮੇਜਰ (55 ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਰੁਤਬੇ 'ਤੇ ਸੂਬੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜਿਮਾਂਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ। ਤੀਜੀ ਧਾਰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਵੀ.ਸੀ.ਓ. ਦੀ ਉਮਰ, ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਯੂਨਿਟਾਂ ਦੇ ਓ.ਸੀ. ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਸੀ। ਇੰਡੀਅਨ ਆਰਮੀ ਐਕਟ, ਨਿਯਮ 13 (ਬੀ) ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸਾਰਣੀ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਯਮ 13 ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ.ਸੀ.ਓ. ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-

"ਦੇ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ

ਉਸਦੀ ਰੈਂਕ ਜਾਂ ਨਿਯੁਕਤੀ, ਜਾਂ ਉਮਰ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਜੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ, 1 ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਮਾਂਡਰ- ਇਨ- ਚੀਫ਼ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸਰਗਰਮ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਬਣਨ 'ਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੜ- ਲੀਜ਼ ਕਰੇ।"

Exh ਦੁਆਰਾ. ਪੀ. 3 ਮਿਤੀ 30 ਮਈ, 1947 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਐਡਜੂਟੈਂਟ- ਜਨਰਲ ਨੇ ਵੀ.ਸੀ.ਓ. (ਸਪਲਾਈ) ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ V.C.O. ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ-

"ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਿਹੜੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੀ ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ-

(i) ਸੂਬੇਦਾਰ-28 ਸਾਲ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਯੋਗ ਸੇਵਾ।

(ii) ਜਿਮਦਾਰਾਂ-24 ਸਾਲ ਸੇਵਾ ਪੈਨਸ਼ਨ ਯੋਗ

7 ਜੂਨ, 1947 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ; Exh ਵੇਖੋ. P. 4. Exh. ਪੀ. 2 ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 27 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ Exh. ਪੀ. 10 ਮਿਤੀ 25 ਦਸੰਬਰ 1948 ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀ.ਐਸ.ਆਰ. ਦੀ ਧਾਰਾ 459 (ਏ) (i) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਮੰਤਰੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ। ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਠ ਸਾਲ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੁਦਈ ਨੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਲਿਆਂਦਾ ਕਿ ਉਹ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ 1935 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ, ਧਾਰਾ 240 (3) ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ (1) ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ (2) ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ Exh 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੀ. 10 ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ ਐਕਸ.ਐੱਚ. ਪੀ. 19, ਮਿਤੀ 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1949। ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਰੱਦ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰੇਮ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗੌਰਮਿੰਟ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਮੁਦਈ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ, - ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ। ਐਕਟ ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ ਆਰਮੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਸਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀ. 13 ਜੋ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਆਰਮੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 13 ਦੀ ਕਾਪੀ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ- ਜਨਰਲ ਦਾ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਕੇਵਲ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। 50 ਸਾਲ,- ਏ. 1 (1) 380/41, ਪੈਰਾ 2 ਧਾਰਾ (ਡੀ), ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. ਅਤੇ, ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ-

"ਜੇ ਲੋਕ ਲੜਾਕੂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਾਂ ਰੁਤਬੇ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 50 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਮੁਦਈ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵ 17 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਉਮਰ 55 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 56 ਸਾਲ 11 ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਿਰਫ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਸੀ, ਇਹ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਬੇਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੁਦਈ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਉਪਾਅ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਉਹ ਚਰਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਸਥਿਰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਭਿਖਾਰੀ ਬੇਹਾਰਾ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀਤਾਮੋਨੀ ਦੇਵੀ, (1), ਡਾਸਨ ਮਿਲਰ, ਸੀ.ਜੇ., ਪੰਨਾ 707 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ-

"ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੀ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਸਥਿਰ ਵਿਆਜ ਹੈ।"

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਕਾਇਮ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਟਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਸੁੰਦਰ ਸਾਹੂ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਸਾਹੂ (2), ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਲਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਸਹੀ ਇਸਦੀ ਉਸ ਕੇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੁਦਈ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਤੀਫਾਨ ਮੀਆਂ ਬਨਾਮ ਮੁਸੰਮਤ ਮੂਰਤੀ ਜਨਾਨਾ (3) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਤਨੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੀ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੇ ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਨੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤਲਾਕ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਵਧ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਬਦੁਲ ਅਹਦ ਬਨਾਮ ਅਸ਼ਫਾਕ ਅਲੀ। (1), ਚੋਣ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੋਟਰ ਸੂਚੀ ਦੀ ਸੁੱਧਤਾ ਬਾਰੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਨਾ ਹੋਣ ਕਿ ਇਹ ਚੋਣਾਂ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।

ਰੰਗਾਚਾਰੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, (2), ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ 1919 ਦੇ ਗੌਰਮਿੰਟ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 96- ਬੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗੈਰ- ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ: ਪੰਨਾ 530 ਦੇਖੋ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾਸ ਮੱਲ ਨੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਵੀ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1935 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਜੋ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਇੱਕ ਸਿਵਲੀਅਨ ਕਲਰਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 238 ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਾਜ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ X ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਧਿਆਇ I ਜਿਸਦਾ ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ। ਧਾਰਾ 235 ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 23 ਨਾਗਰਿਕ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ-

"ਤਿੰਨ ਪਿਛਲੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ, ਜੋ ਮਹਾਮਹਿਮ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸਟਾਂ ਇਹਨਾਂ 1 ਬਲਾਂ ਦੇ ਸਾਜ਼ੇ- ਸਾਮਾਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਬਲਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ ਜਾਂ ਰਹੇ ਹਨ।"

ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਨਾਗਰਿਕ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਾਊਨ ਦੀਆਂ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੈਪਟਰ II ਵਿੱਚ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 240 ਇਸ ਚੈਪਟਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਰੋਕ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਸਮੇਤ ਭਾਗ X ਦੇ ਅਧਿਆਇ I ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸਕਾਉਂਟ ਸਾਈਮਨ ਐਲ. ਸੀ. ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਦੇ ਦੋ ਵੱਖ- ਵੱਖ ਹਿੱਸੇ ਹੋਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਹੈ; ਨੇਕਸ ਬਨਾਮ ਡੈਨਕੋਸਟਰ ਅਮਲਗਾਮੇਟਿਡ ਕੋਲੀਰੀਜ਼, ਲਿਮਿਟੇਡ, (1) ਵੇਖੋ, ਅਤੇ ਇਹ ਭਾਗਵੰਤੀ ਬਨਾਮ ਨਿਊ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਲਿਮਿਟੇਡ (2) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 240 (3) ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਗ X ਦੇ ਅਧਿਆਇ I ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ II ਦੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰੀਡਿੰਗ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰੱਖਿਆ ਬਲਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸਿਵਲ ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਗੌਰਮਿੰਟ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 367 ਵੇਖੋ। ਸੰਘ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 310 ਅਤੇ 311 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸਾਬਕਾ ਅਧੀਨ ਹਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ

ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਆਲ- ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾ ਸੰਘ ਦੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਰੱਖਿਆ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਕੋਈ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਸਿਵਲ ਅਹੁਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੌਰਾਨ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਛੇਦ 311 (1) ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਰੱਖਿਆ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਛੇਟ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 311 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾਸ ਮੱਲ। ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ, ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤੀ ਆਰਮੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੀ. Exh ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ. ਪੀ. 3 ਜੋ V.C.O. (ਸਪਲਾਈ) ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ: ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਪੈਰਾ 1 (ਸੀ) ਨੂੰ ਦੇਖੋ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਫਸਰ ਕਮ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। - ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 28 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਯੋਗ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਮ 13(1) (i) (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਇੱਕ ਅਫਸਰ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਮਰ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਜੋ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ Exh. ਪੀ. 9 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮਿਤੀ 8 ਮਾਰਚ, 1947 ਹੈ, ਅਤੇ ਵੀ.ਸੀ.ਓਜ਼ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਪੈਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ-

V.C.O.'s) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁਣ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 20 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾ 2 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, (ਐਕਸ. ਪੀ. 5) ਅਤੇ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵੈਕਟ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਸਮ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨੂੰ ਆਯਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ। ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ, ਇਸ ਲਈ, ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗਲਤ ਨਜ਼ਰੀਆ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਜਾਂ 1935 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਅਭਿਆਸ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਜਾਂ ਕ੍ਰਾਊਨ ਦੁਆਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਬਿਲਕੁਲ।

ਪਰ ਮੁਦਈ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੜਾਕੂ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ "ਮਿਲਟਰੀਈਜ਼ਡ ਅਫਸਰ" ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ,

ਫੌਜ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸਿਵਲ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਿਯੁਕਤੀ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ V.C.O ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਾਡਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, Exh ਵੇਖੋ . 5 ਜਿਸ ਵਿੱਚ 5 ਅਕਤੂਬਰ, 1911 ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡਿਸਚਾਰਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸਿਵਲ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮੈਂਬਰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੌਰਾਨ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੂਟ ਲਿਆਓ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। . ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਦਾ ਕੇਸ, (1), ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਲਟ ਰਾਏ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੇ

ਜੇਕਰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੁਦਈ ਦੀ ਉਮਰ 60 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੰਗਾਚਾਰੀ ਦੇ ਕੇਸ, (2) ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁਦਈ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1935 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਕਲੰਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਮ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (3) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ-

- (1) ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਰਾਹਤ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਜਾਂ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ;
- (2) ਨਾ ਤਾਂ 1935 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 310 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 311 ਮੁਦਈ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ;
- (3) ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਡੀਅਨ ਆਰਮੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 13 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲੜਾਕੂ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1 (i) (ਏ) ਇੰਡੀਅਨ ਆਰਮੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ;
- (4) ਸਾਰੇ ਫੌਜੀ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਭਾਵੇਂ ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਜਾਂ "ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ" ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਤਾਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ 'ਤੇ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, (1); ਅਤੇ
- (5) ਫੌਜ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਯੂਨੀਅਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਆਪ ਹੀ ਚੁੱਕਣਗੀਆਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। -
Mohinderpal Singh, Translator.